

TaKY fAjNy

SYNEK

we are **dpb** DIVADLO PĚTRA BEZRŮČE

petr kolečko

TaKY fAjNu
SYNEK

režie **filip nuckolls** / scéna **lukáš kuchinka** / kostýmy **jan c. löbl**
hudba **ondřej švandrlík** / dramaturgie **daniela jirmanová**

felix šalda	michal sedláček
lenka, jeho matka	kateřina krejčí
karina.	pavla gajdošíková
farář vladimír	dušan urban
dušan, horník / dramaturg	lukáš melník
egon, horník	ondřej brett
jarin, horník.	josef jelínek
jaromír bosák.	jaromír bosák (ze záznamu)
marie rottrová	marie rottrová (ze záznamu)

premiéra 4. dubna 2014 v divadle petra bezruče

Petr Kolečko

Narodil se v roce 1984 v **Broumově**. V roce 2009 absolvoval na pražské DAMU, obor dramaturgie činoherního divadla. Na škole se kromě studia dramaturgie již od prvního ročníku věnoval dramatické tvorbě. Hned jeho první profesionálně uvedená hra *Britney Goes to Heaven*, kterou uvedlo ostravské divadlo Petra Bezruče, byla přeložena do angličtiny a v prosinci 2007 byla prezentována formou scénického čtení v Immigrants Theatre v New Yorku. Byla také přeložena do polštiny a scénicky přečtena v Teatru pod Ratuszem v Krakově v březnu roku 2007. Její slovenský překlad měl v roce 2009 premiéru v Městském divadle v Žilině. Hra *Soumrak bodů*, kterou napsal jako svůj bakalářský projekt na DAMU a která se uváděla v pražském divadle DISK v rámci inscenace *Mužské záležitosti*, byla nastudována Českým rozhlasem Vltava a na stejné stanici byla také uvedena v únoru 2007.

V létě roku 2008 se účastnil prestižního setkání mladých dramatiků z celého světa na stáži v Royal

Court Theatre v Londýně. Zde vyvinul hru *Bohové hokej nehrají*, která měla v prosinci 2008 premiéru v činoherním studiu Ústí nad Labem. V roce 2008 obdržel cenu Evalda Schorma pro nejlepšího dramatika z divadelních vysokých škol za hru *Láska vole* uvedenou v divadle DAMU Disk. Za rok 2008 byl také nominován na cenu Alfréda Radoka v kategorii „talent roku“.

Působí jako umělecký šéf A studia Rubín, kde je zároveň kmenovým dramatikem. V tomto divadle uvedl v prvních dvou sezónách svého působení své vlastní hry *Soprán ze Slapské přehrady* (bulharský překlad měl scénické čtení v Satirickém divadle v Sofii v roce 2010), *Díra*, či text *Kauza Salome* na motivy hry *Salome* Oscara Wildea. Za *Kauzu Salome* byl spolu s režisérem Danielem Špinarem nominován na cenu Alfréda Radoka za rok 2009 v kategorii „Hra roku.“ Tato hra byla přeložena do francouzštiny a v roce 2011 měla scénické čtení v Paříži. V sezóně 2009/2010 se úspěšně hrály jeho kritikou oceňované společné autorské projekty s režisérem Tomášem Svobodou. Muzikál *Pornohvězdy* v pražské Roxy a hra *Jaromír Jágr, Kladeňák* ve Středočeském divadle Kladno. *Pornohvězdy* se dočkaly také uvedení v divadle Petra Bezruče v Ostravě. Na podzim roku 2010 byly uvedeny autorovy hry *Kauza Médeia* v A studiu Rubín a *Úl* na Nové scéně Národního divadla. *Kauza Médeia* byla nominována

na cenu Alfréda Radoka v kategorii „Nejlepší poprvé uvedená česká hra“ za rok 2010. *Úl* byl nominován na cenu Marka Ravenhilla pro nejlepší českou inscenaci současné hry. V jarní části sezóny uvedlo jeho další hru *Klub autistů* Klicperovo divadlo v Hradci Králové a autor se tak konečně představil ve svém rodném kraji. V sezóně 2011/2012 byla uvedena autorova hra *Vejce* (přeložena do bulharštiny a slovinštiny, v obou těchto zemích se dočkala scénického čtení a byla vydána knižně, v Bulharsku v rámci autorova výboru tří her, ve Slovinsku v rámci výboru tří her českých autorů) v pražském klubu Roxy/NoD či muzikál *Quasimodo* v divadle Hybernia, ke kterému autor napsal písňové texty. Jeho domovské A studio Rubín pak uvedlo dva jeho tituly, *Kauza Maryša* a *Federer–Nadal*. V sezóně 2012/2013 byla uvedena autorova hra *Poker face* v divadle GunaGu v Bratislavě (součást mezinárodního projektu Generation Icons, v jehož rámci hra byla přeložena do několika jazyků), která se záhy dočká dalších inscenací v Bukurešti a Českých Budějovicích. V Rubínu zaznamenala velký úspěch hra *Zakázané uvolnění*, kterou Jan Hřebejk natočil jako film.

Petr Kolečko se kromě divadla také věnuje scénáristické práci pro rozhlas a televizi. S Janem Prušinovským napsal televizní seriál *Okresní přebor* a spolupracoval také na stejnojmenném celovečerním filmu. Spolu s Miroslavem Krobotem tato dvojice vytvořila také seriál *Čtvrtá hvězda*. Pro projekt ČT *Nevinné lži* napsal celovečerní scénář *Lež má rozbité auto*, který televize s velkým úspěchem odvysílala počátkem roku a také vlastní sitkom *Marta a Věra*. Chystá se také další autorův televizní film v rámci pokračování cyklu *Nevinné lži*.

V rozhlasu byl dramaturgem a autorem rozhlasového seriálu *Život je pes*, na jaře roku 2011 uvedla Vltava jeho hru *Učitel malby*. Stanice Praha pak uvedla jeho rozhlasovou pohádku *Vepřík Rudolf*.

Ondřej Švandrlík

AUTOR HUDBY K INSCENACI TAKY FAJNY SYNEK

Donedávna pracoval v ústeckém Činoherním studiu jako osvětlovač a hudebník – vytvořil hudbu k mnoha jeho inscenacím. Jako muzikant spolupracoval i s dalšími českými divadly (Divadlo Komedie, Klicperovo divadlo, Národní divadlo moravskoslezské, HaDivadlo). Je frontmanem kapely **Nauzea Orchestra**.

Ústecká kapela Nauzea Orchestra je jako oživení v sále – v sále s venkovským bigbeatem a se stoly ulepenými od piva, bez otravné zvukovky, ve chvíli, kdy to nikdo nečekal. Vedle rychlopalných kytaristů, obarvených patkařů a vyšňořených harcovníků působí jako zjevení a posel z míst, kde slova jako indie, rock, elektro apod. nejsou jen hrou na idoly z Pitchforku,

ale normálním špinavým klubovým rokenrolem dneška, s vlastními handicapy i vlastními přednostmi. Klubové publikum to poznává snadno a rychle, opravdovost je to, co se dnes cení nejvíc. Vycházejí z divadelního prostředí – dva její členové pracují v ústeckém Činoherním studiu – a část repertoáru je postavena na hudbě napsané k divadelním hrám. Dva roky existence, jedna deska – Meisterstück Eins, učebnice Der die das, černé brýle proti stovátovým žárovkám, zesilovač podložený starými čísly Živlu a v dodávce kazety s Primal Scream.

*Jiří Imlauf, Houpací koně,
převzato z webu bandzone.cz*

Felixův zpěvník

Bezručovy slzy

text Petr Kolečko
hudba Ondřej Švandrlík

Hm

Tak jako malíř otrávený nad dílem,
tak jako ogar zhulákaný za Dílem,
C
můj podíl na světě je rozdílem.

Ref.

Hm

Mezi tou a tou,
stejně jinou vždycky Porubou.

B

Mezi tou a tou,
stejně jinou vždycky Porubou.

Na jeden vznik je tisíc zániků,
tam, kde nemodlí se k Bohu,
ale k Baníku.

Ref.

Mezi tou a tou,
stejně jinou vždycky Porubou.

Děkujem za půdu úrodnou
je měkká, bosí po ní kráčíme,
odnikud slyším není zač,
je to matkou pročůraný květináč,
co stojí v okně.

Ref.

Mezi tou a tou,
stejně jinou vždycky Porubou

...

Zavřený důl

text Petr Kolečko
hudba Ondřej Švandrlík

H

Až spadne meteorit na Fifejdy

H

a v panice se octnou Slezané,

H

v tom zmatku dám ti ruku má
milady,

H

zašeptám, to není konec,
dneska ne.

Emaj

Až spadne meteorit na Fifejdy

Emaj

a v panice se octnou Slezané,

Emaj

v tom zmatku dám ti ruku má
milady,

Emaj

zašeptám, to není konec,
dneska ne.

Až se křik rozlehne Odrou
rozbouřenou,
my budem dávno třicet metrů
pod zemí,
a tam, kde rohlík nesnídaj už
s nivou třenou, chlapi,
bude nový život zrozený.

Ref.

H

Zavřený důl,
můj zavřený důl,
Emaj
tam život neuvadá...

H

Zavřený důl,
můj zavřený důl,
Emaj
když meteorit padá.

S sebou vezmem krtky i tapíry,
jako kdysi Noe do archy,
my otroci dříve černé díry,
budem v novém světě oded
monarchy.

Budem se spolu dívat na zvířátka,
jak množí se za zvuku kytary,
ta si udělá zas malá kytarátko,
pak bysme se i my svlíkali.

Ref.
Zavřený důl...

Odra

text Petr Kolečko
hudba Ondřej Švandrlík

E Hm
Dnes večer můžeš mít krev modrou,
H Hm
budem hrát si spolu na pány,
E
všechny rány, ty rány,
Hm
nech si zalít Odrou,
E Hm
a pozoruj, jak jsou vymývány.

Neteče teplá a mě nohy zebou.
Jen ty můžeš smýt pach malérů,

stopy kvěrů, těch kvěrů,
jedna chvíle s tebou
nahradí sto instalatérů.

Ref.
E
Maminko, maminko,
Hm D
chci ti dát svou hlavu do klína,
E
jen Odrou, jen Odrou,
Hm D
umývaj si synci vlasy,
E Hm
a všechny hřichy, ostravská hlína.

Synkům je kouzelnou vílou,
co chrání je před tíhou lopaty,
jen za paty, za paty,
drž mě nad tou silou,
tou vodou, co z nás dělá,
Achilly bohatý.

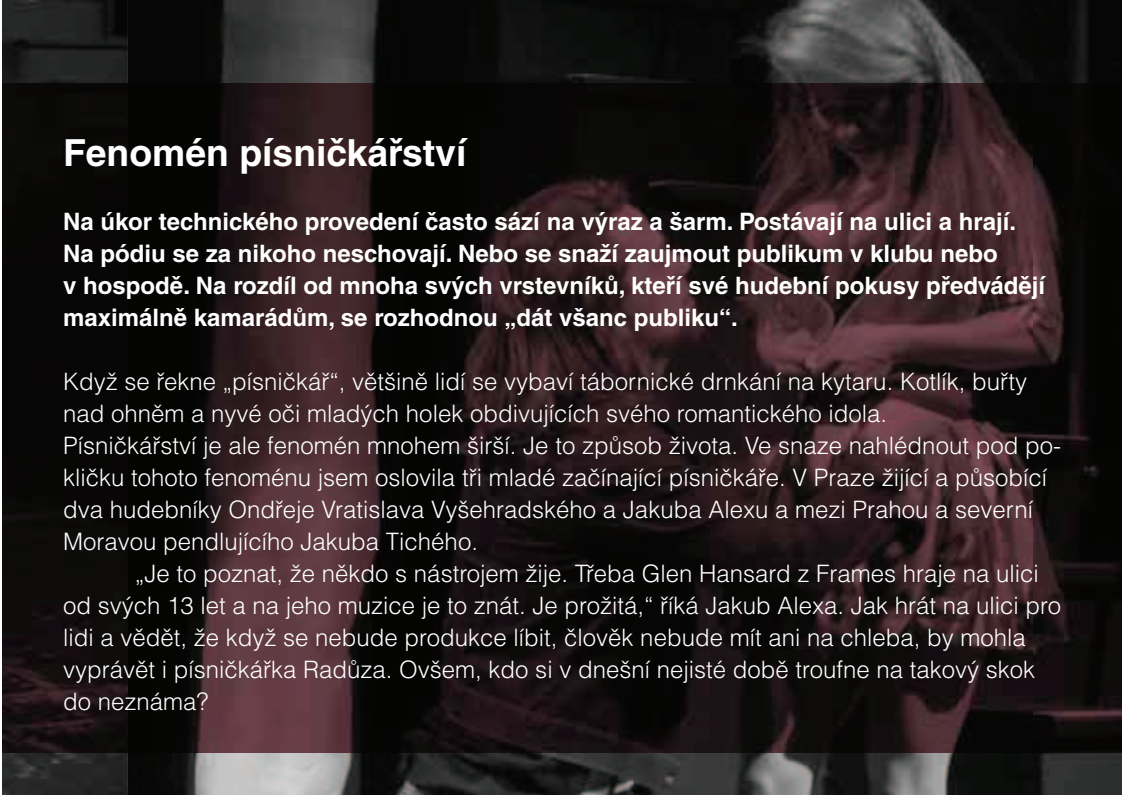
Ref.
Maminko, maminko...

Fenomén písničkářství

Na úkor technického provedení často sází na výraz a šarm. Postávají na ulici a hrají. Na pódiu se za nikoho neschovají. Nebo se snaží zaujmout publikum v klubu nebo v hospodě. Na rozdíl od mnoha svých vrstevníků, kteří své hudební pokusy předvádějí maximálně kamarádům, se rozhodnou „dát všanc publiku“.

Když se řekne „písničkář“, většině lidí se vybaví tábornické drnkání na kytaru. Kotlík, buřty nad ohněm a nymvé oči mladých holek obdivujících svého romantického idola. Písničkářství je ale fenomén mnohem širší. Je to způsob života. Ve snaze nahlédnout pod pokličku tohoto fenoménu jsem oslovila tři mladé začínající písničkáře. V Praze žijící a působící dva hudebníky Ondřeje Vratislava Vyšehradského a Jakuba Alexu a mezi Prahou a severní Moravou pendlujícího Jakuba Tichého.

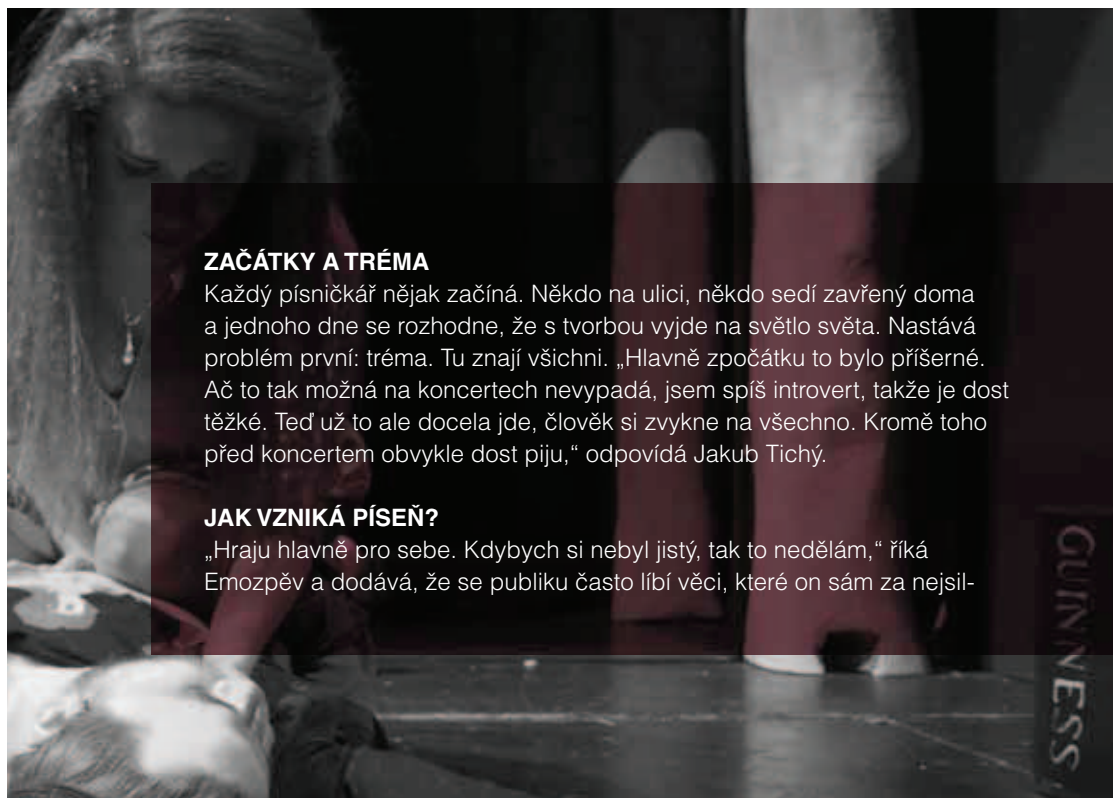
„Je to poznat, že někdo s nástrojem žije. Třeba Glen Hansard z Frames hraje na ulici od svých 13 let a na jeho muzice je to znát. Je prožitá,“ říká Jakub Alexa. Jak hrát na ulici pro lidi a vědět, že když se nebude produkce líbit, člověk nebude mít ani na chleba, by mohla vyprávět i písničkářka Radůza. Ovšem, kdo si v dnešní nejisté době troufne na takový skok do neznáma?

JDE O TO BÝT OPRAVDOVÝ

O písničkářství a akustickou hudbu se v poslední době zvedl zájem. Velké kapely ohromují monstrózními show, ale za chvíli vám připadne, že mezi tvůrcem a posluchačem zeje propast velikosti Mariánského příkopu. Továrny na pop hvězdičky a strategie vymývání mozků přihlouplými texty také ledaskoho otráví. Nemálo posluchačů touží po zprostředkování autentického prožitku a třeba si i vyslechnout, jak s problémy, které sami máme, nakládají jiní. „Je to pořád dokola. Chvilí lidi baví velká show a velké mejdany, chvíli zase akustické věci,“ říká Jakub Alexa. „Vždyť v současné době i velké kapely hrají třeba na festivalech akustické sety.“

A tak když Xindl X alias Ondřej Ládek zpívá o tom, jak dnešní člověk pije „večer morgany, ráno redbully“ posluchač pokýve hlavou. Jo, žijeme zbrkle a konzumně, ale nedá se svítit. Své postřehy a pocity někdo balí do cynických úsměšků, někdo jde doslova s kůží a city na trh. Ondřej Vratislav Vyšehradský alias Emo zpěv – ač jeho přezdívka vznikla z recese – právě emoce a náladu pokládá za stěžejní stavební kámen. „V první řadě jde o výpověď,“ říká. Podobnými slovy popisují svou tvorbu i ostatní oslovení písničkáři. Jakub Tichý dodává: „Hraní, nahrávání a koncerty jsou zdrojem silných zážitků. A zážitek nemusí být pozitivní, ale silný. Co by ostatně člověk jinak dělal, že jo?“

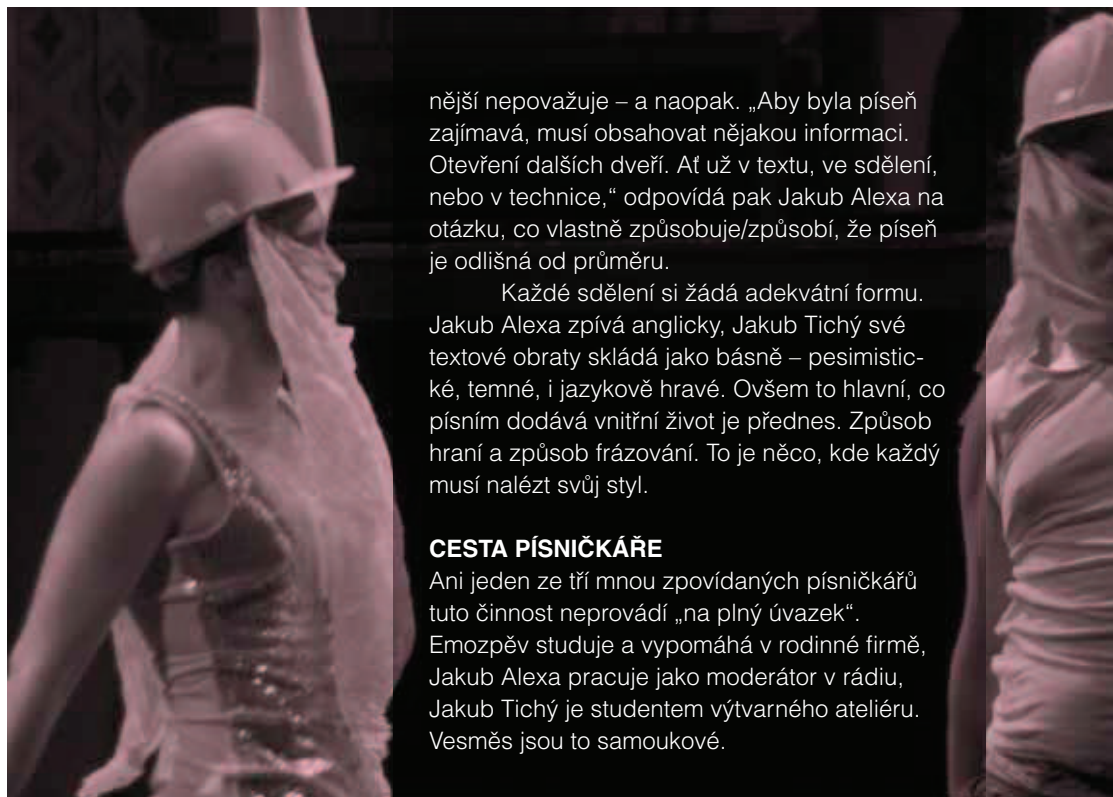

ZAČÁTKY A TRÉMA

Každý písničkář nějak začíná. Někdo na ulici, někdo sedí zavřený doma a jednoho dne se rozhodne, že s tvorbou vyjde na světlo světa. Nastává problém první: tréma. Tu znají všichni. „Hlavně zpočátku to bylo příšerné. Ač to tak možná na koncertech nevypadá, jsem spíš introvert, takže je dost těžké. Teď už to ale docela jde, člověk si zvykne na všechno. Kromě toho před koncertem obvykle dost piju,“ odpovídá Jakub Tichý.

JAK VZNIKÁ PÍSEŇ?

„Hraju hlavně pro sebe. Kdybych si nebyl jistý, tak to nedělám,“ říká Emozpěv a dodává, že se publiku často líbí věci, které on sám za nejsil-

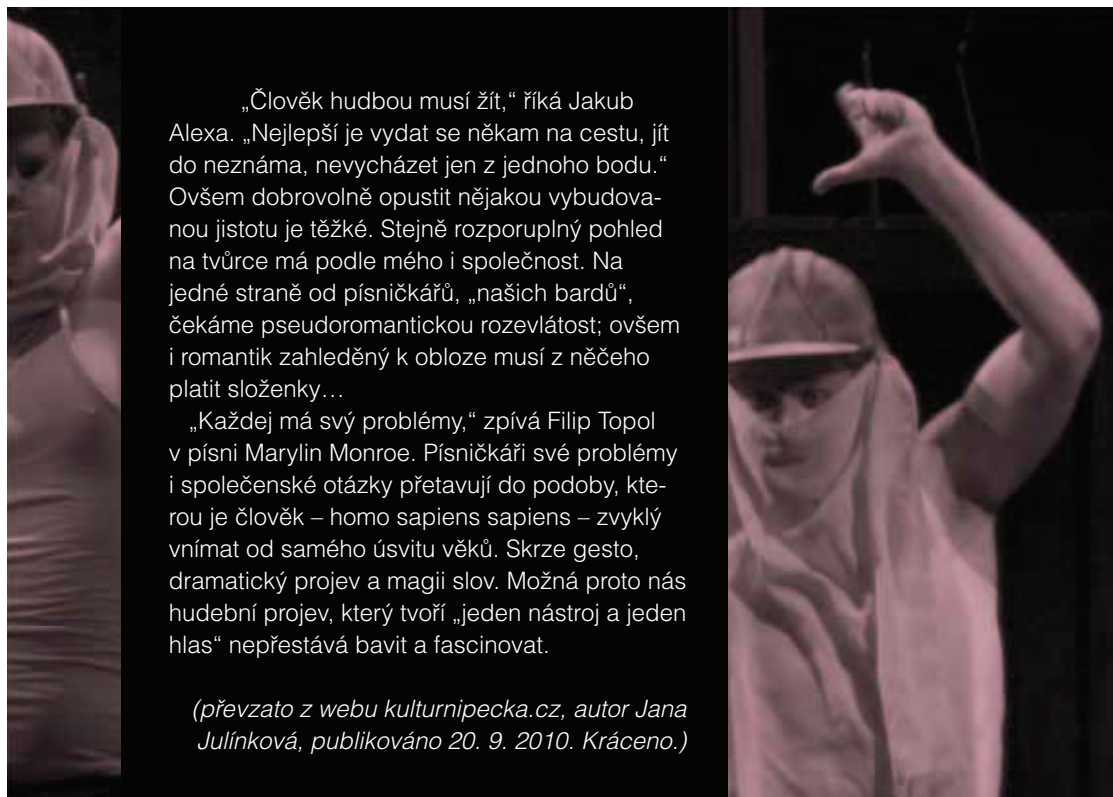

nější nepovažuje – a naopak. „Aby byla píseň zajímavá, musí obsahovat nějakou informaci. Otevření dalších dveří. Ať už v textu, ve sdělení, nebo v technice,“ odpovídá pak Jakub Alexa na otázku, co vlastně způsobuje/způsobí, že píseň je odlišná od průměru.

Každé sdělení si žádá adekvátní formu. Jakub Alexa zpívá anglicky, Jakub Tichý své textové obraty skládá jako básně – pesimistické, temné, i jazykově hravé. Ovšem to hlavní, co písním dodává vnitřní život je přednes. Způsob hraní a způsob frázování. To je něco, kde každý musí nalézt svůj styl.

CESTA PÍSNIČKÁŘE

Ani jeden ze tří mnou zpovídaných písničkářů tuto činnost neprovádí „na plný úvazek“. Emozpěv studuje a vypomáhá v rodinné firmě, Jakub Alexa pracuje jako moderátor v rádiu, Jakub Tichý je studentem výtvarného ateliéru. Vesměs jsou to samoukové.

„Člověk hudbou musí žít,“ říká Jakub Alexa. „Nejlepší je vydat se někam na cestu, jít do neznáma, nevycházet jen z jednoho bodu.“ Ovšem dobrovolně opustit nějakou vybudovanou jistotu je těžké. Stejně rozporuplný pohled na tvůrce má podle mého i společnost. Na jedné straně od písničkářů, „našich bardů“, čekáme pseudoromantickou rozevlátost; ovšem i romantik zahleděný k obloze musí z něčeho platit složenky...

„Každý má své problémy,“ zpívá Filip Topol v písni Marilyn Monroe. Písničkáři své problémy i společenské otázky přetavují do podoby, kterou je člověk – homo sapiens sapiens – zvyklý vnímat od samého úsvitu věků. Skrze gesto, dramatický projev a magii slov. Možná proto nás hudební projev, který tvoří „jeden nástroj a jeden hlas“ nepřestává bavit a fascinovat.

(převzato z webu kulturnipecka.cz, autor Jana Julínková, publikováno 20. 9. 2010. Kráceno.)

Lenčin zpěvník

ŠTĚSTÍ

(píseň Marie Rottrové)

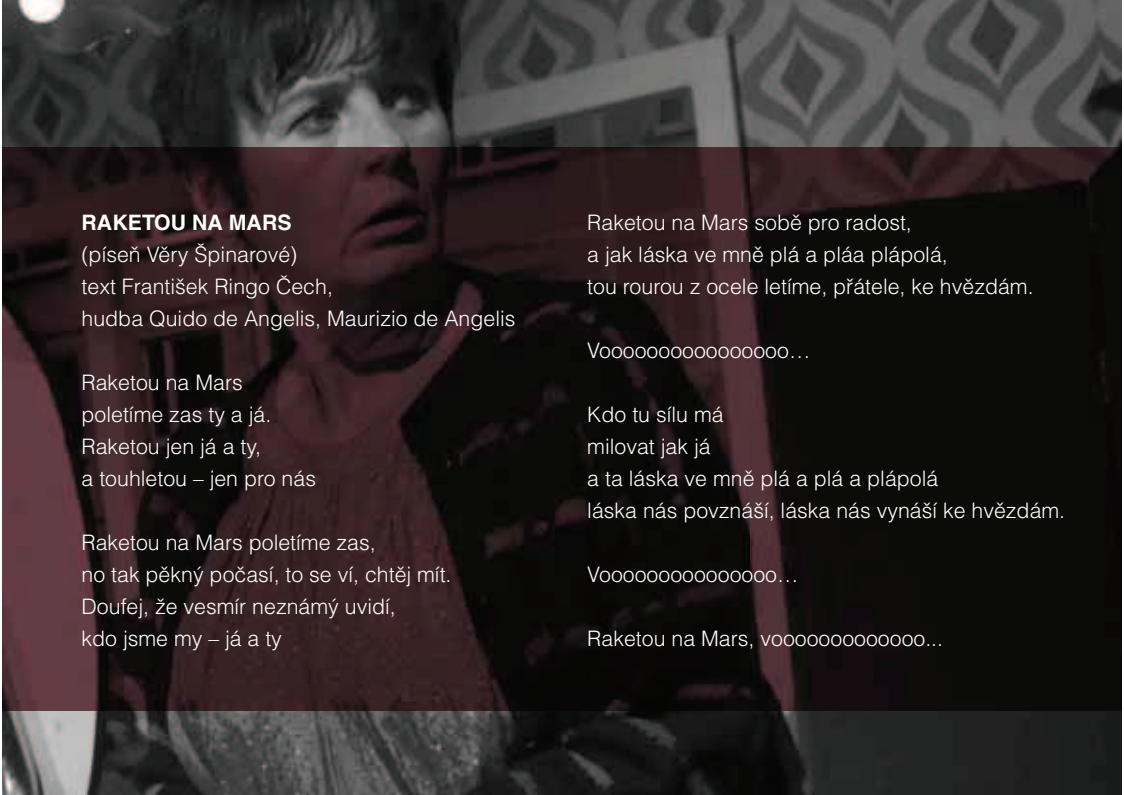
text Pavel Žák, hudba Stewe Owen

Vaříš mi čaj a zahříváš dlaň,
říkáš mi taj děvče ledový.
Chceš, dám ti aspirín, nebo polibek,
přej si teploměr, dálky hvězdných sfér,
či slůvka prostá, všechno mám, zkus jen roztát,
vždyť já tě neznám, tak nás už seznam,
chtěl bych ti jméno dát.

Štěstí, tak mi říkej a budu tát.
Štěstí, co jsi zved v náručí.
Štěstí, tak mi říkej a měj mě rád.
Štěstí, co smát se naučí.

Cestou nejtíšší, co zapadal sních,
k lidem bosá jdou a pláčou v závějích.
Štěstíčka schoulená, která jsou největší,
co příště nepřijdou, která jsou jediná
a tam kde je malý dům, však lidé jsou laskaví,
a z lásky tišší, snáze slyší jak v snách se zastaví.

Štěstí, věčný poutník co rozdává.
Štěstí, za tvou dlaň, dá ti svou.
Štěstí, v něžnou lásku ti roztává.
Štěstí, to je sen o nás dvou.
Štěstí, tak mi říkej a budu tát.
Štěstí, co jsi zved v náručí.
Štěstí, tak mi říkej a měj mě rád.

RAKETOU NA MARS

(píseň Věry Špinarové)

text František Ringo Čech,

hudba Quido de Angelis, Maurizio de Angelis

Raketou na Mars
poletíme zas ty a já.
Raketou jen já a ty,
a touhletou – jen pro nás

Raketou na Mars poletíme zas,
no tak pěkný počasí, to se ví, chtěj mít.
Doufej, že vesmír neznámý uvidí,
kdo jsme my – já a ty

Raketou na Mars sobě pro radost,
a jak láska ve mně plá a pláa plápolá,
tou rourou z ocele letíme, přátele, ke hvězdám.

Voooooooooooooooooooo...

Kdo tu sílu má
milovat jak já
a ta láska ve mně plá a plá a plápolá
láska nás povznáší, láska nás vynáší ke hvězdám.

Voooooooooooooooooooo...

Raketou na Mars, voooooooooooooooooooo...

inspice **Michal Weber** / nápověda **Michaela Krejčí** / rekvizity **Marie Křehlíková** /
garderoba **Lenka Králová** / vlásenky **Michaela Kadlecová** / světla **Jiří Müller** / zvuk
Pavel Johančík / šéf výroby **Petr Gavenda** / jevištní mistr **Filip Kapusta** / technika
Pavel Kresta, Martin Plichta, Pavel Dvořák

program vydala divadelní společnost Petra Bezruče, s.r.o., ke čtvrté premiéře
sezóny 2013–2014 / textová část programu **Daniela Jirmanová** / fotografie **Petr
Hrubeš, Tomáš Ruta** / grafický návrh plakátu a programu **Lukáš Horký** / vytiskl
proprint, s.r.o., český těšín

Divadlo Petra Bezruče provozuje **Divadelní společnost Petra Bezruče** / ředitel **Jiří
Krejčí** / umělecký šéf **Štěpán Pácl** / manažer **Tomáš Suchánek** / dramaturg **Daniela
Jirmanová** / tajemnice uměleckého provozu **Patricia Glinská** / produkce **Michaela
Kubicová** / v inscenaci je použit úryvek ze skladby mc Jolanda – Gádža stajl (flaky
bandit's ezo.tv remix), zdroj: youtube.com / poděkování **Jakubovi Johánkovi** /
divadlo je provozováno za finanční podpory statutárního města Ostrava / finančně
podporuje také Moravskoslezský kraj / projekt se uskutečňuje za finanční podpory
ministerstva kultury ČR

OSTRAVA!!!

